

FESTIVITAT DE LA MARE DE DÉU DEL CARME

Per Albert Orriols

La Mare de Déu del Carme, Maria del Carmel o Stella Maris (Estrella del Mar) és la protagonista d'un conjunt de celebracions que tenen lloc a moltes poblacions del litoral mediterrani pels volts del 16 de Juliol. És la patrona de la gent de mar.

Aquest dia diverses poblacions marineres celebren la festivitat Mariners, pescadors i tota mena de navegants li reten culte i li demanen que els protegeixi dels perills del mar.

El ritual de la festa, és si fa no fa molt similar a totes les poblacions marineres:

La confraria local de pescadors treu la imatge de la Mare de Déu en processó fins al port on es embarcada. Un estol de vaixells de tota mena s'arreglen darrera la barca principal que porta a dins la imatge de la Mare de Déu del Carme i formen una processó marítima fins a arribar a un punt determinat on fan sonar reiteradament les sirenes en homenatge seu. En aquell punt es fa una ofrena floral llançant rams de flors a l'aigua en memòria d'aquells que varen trobar la mort al mar. Es celebra una missa presidida per la Mare de Déu.

Quan tornen, també en processó, els portadors canten la Salve

marinera i tornen la imatge a l'altar de l'església.

Orígens del culte a la Mare de Déu del Carme

El culte de la Mare de Déu del Carme està vinculat a l'ordre religiós dels carmelitans o carmelites, fundada per creuats i peregrins que varen fundar una església al capdamunt del mont anomenat Carmel (actualment a Cisjordània).

Aquesta muntanya ja havia estat l'origen en temps remots de culte de diverses divinitats (Zeus, Baal...), i també el lloc de culte del profeta Elies (antic testament).

Així doncs, s'hi varen establir els carmelitans seguint la tradició del lloc de culte de la muntanya. El lloc s'anomenava Stel.la Maris. El convent estigué dedicat a Maria, la mare de Déu, que amb el temps va ésser invocada amb el nom de la muntanya: la Mare de Déu del Carme.

Els carmelites abandonaren Palestina a causa de la pressió islàmica i s'estengueren per tota Europa al llarg del segle XIII.

Als Països Catalans, el primer convent dedicat a la Mare de Déu del Carme va ser a Perpinyà l'any 1265.

La llegenda del 16 de juliol

Diu la llegenda que el dia 16 de juliol de 1251 la Mare de Déu s'aparegué a Simó Stock, un anglès que era el general dels carmelitans i li lliurà un escapulari que va esdevenir símbol distintiu de l'ordre, anunciant-li que "qui portés aquest escapulari no patiria el foc etern de l'infern".

Amb el temps la creença de les propietats miraculoses de l'escapulari, va fer que aquest fos venerat pel poble i va originar tot un seguit de festes populars, aplecs i festes majors dedicades a la Mare de Déu, que encara perduren a dia d'avui.

El patronatge sobre els mariners a Catalunya

Una llegenda explica que l'any 1845 un miracle va salvar un vaixell anglès que es trobava en mig d'una gran tempesta. Un mariner va llençar l'escapulari al mar i la tempesta es va aturar. Aquesta llegenda va refermar la vàlua de les propietats miraculoses de l'escapulari i va consolidar el patronatge de la

Mare de Déu del Carme entre la gent de mar, que a partir d'aleshores anomenaren Stella Maris.

A casa nostra, fou l'almirall mallorquí Antoni Barceló Pont, el qual va popularitzar el culte a la Mare de Déu del Carme entre els seus mariners. Lentament es va anar substituint el tradicional culte a Sant Elm, primigeni patró dels navegants i mariners catalans per la Mare de Déu del Carme.

La Festa Major del barri del Raval

El dia de la Mare de Déu del Carme, també és la festa major del barri del Raval de Barcelona.

Aquest dia, antigament, la gent del barri sortia al carrer amb les seves millors robes. Les fadrines (noies solteres) solien estrenar un vestit estampat de colors ben vius.

Es celebrava una fira que era considerada la més important de la ciutat d'entre les moltes que es feien a l'estiu. S'hi venien molts dels objectes propis de les fires, especialment ventalls i herbes aromàtiques.

Hi acudien un gran nombre de firaires que ocupaven el carrer del Carme des de Betlem fins al Pedró.

Les fadrines del Raval convidaven

les seves companyes de la Ribera per anar plegades a visitar la Mare de Déu i demanar-li que les fes casar aviat. Li deien aquesta oració petidora:

**Mare de Déu del Carme
doneu-me un bon marit
sia pobre, sia ric,
mentre vingui de seguit.**

En acabar, anaven a passejar fira amunt fira avall, esperant trobar un promès. Evidentment també hi

anava el bo i millor dels fadrins (nois solters) del barri. Es deia que d'aquesta fira en sortien molts enamoraments, i per això se l'anomenava "La fira dels marits".

Podríem dir que no hem inventat res de nou ara, us sona el Tinder ?.

Els pinxos (milhomes) del Raval també tenien com a patrona la Mare de Déu del

Carme, segurament perquè molts d'ells eren terrissers i n'era la seva patrona.

Es passejaven per la fira en cos de camisa, gallejant, amb el gec penjat al braç, faixa vermella ample per damunt de la qual ensenyaven punys de punyal i culates de pistola. Miraven a tothom de reüll amb aires de perdonavides.

La Mare de Déu del Carme també era la patrona dels jugadors de pilota, els sarauistes (amants del sarau), dels guardes nocturns (serenos), dels botxins...

Fonts:

Costumari català de J. Amades
Festes.org
Viquipèdia
www.barcelona.cat/cultura popula

JUNTA DIRECTIVA

President:

Josep Pesa

Vicepresident:

Amadeu Bitriu

Secretari:

Eduard Altet

Tresorer:

Albert Orriols

Vocals:

Manel Fernández

Carles Rosel

Guillem Palmer

Sebastià López

M.Antonia Bernabé

Carles Bonet

Ignasi de Peray

Joan Josep Jimenez

Antoni Bargalló

Col·laboradors:

Joan Ramon Marbà

Francesc Martínez

Alfons Bayer

Nico Cortés

Enric Ruiz

Joan Puga

Rosend Pujol

Les fotografies de la revista han estat realitzades i aportades pels col·laboradors habituals o obtingudes a la xarxa.

Edita: JUBIADEC, Associació de Jubilats i Antics Empleats de la Caixa d'Estalvis de Catalunya/Catalunya Caixa/Catalunya Banc

Consell editor: La Junta

Coordinació: Amadeu Bitriu

Disseny i maquetació: Sebastià López

Impressió: Toni Ródenas

Correu: jubiadec@gmail.com

Dipòsit legal: B-14063-2011.

L'Associació no assumeix les opinions dels articles dels col·laboradors, sent els únics responsables els signants dels mateixos.

CARTA OBERTA

Benvolguts amics/gues,

Aquesta carta periòdica que es publica a la revista del mes de setembre, l'estic preparant els primers dies de juliol, dins una ona de calor que cada any ens sembla més insuportable.

Hem finalitzat l'edició de la revista amb força temps, per tal de tenir-la disponible a primers de setembre, en la qual us presentem les activitats d'aquest últim quadrimestre de l'any, esperant que siguin del vostre grat.

Just fa poc, ha finalitzat el període de la campanya de renda de 2024 i, una vegada més, hem de tornar a parlar del nostre tema ja habitual "les mutualitats", ja que encara hi ha moltes situacions per resoldre, a part del gran nombre d'afectats, a l'haver universalitzat el reconeixement del dret de devolució, a gairebé tots els cotitzants fins a finals del 1978. A part, diversos companys han rebut una notificació, els darrers dies de la campanya, insistint en la tramesa del nou DT2. Esperem que ja sigui la definitiva i s'acabin de regularitzar totes les incidències.

A la darrera Assemblea, per part d'alguns socis, es va plantejar la possibilitat de fer arribar la revista físicament com de costum o fer-la disponible per la web. Davant aquesta raonada petició, la Junta va comunicar a tots els socis la creació d'una enquesta a la que es podia escollir la forma de tramesa. Va estar disponible des del 6 de maig, fins el 20 de juny.

Al tancament del termini, un total de 91 socis van triar l'opció de no rebre correu físic (revista, tríptic i calendari) i tenir-ho disponible a la web. D'acord amb la decisió, aquesta revista ja s'ha deixat d'imprimir i trametre a aquests socis.

La resta ho continuareu rebent com fins ara.

Comunicar-vos també una remodelació de la Junta: el Vicepresident Ferran Ballesté, ha deixat la Junta, a petició pròpia i li agraeixo la seva col·laboració. Al mateix temps, s'han incorporat, com a vocals, els companys en Josep Antoni Jiménez Velayos (Jimmy) i l'Antoni Bargalló Bravo. El meu reconeixement de tot cor a les noves incorporacions, que segur que ens aportaran coneixements, noves idees i ajuts per alliberar-nos de les rutines.

A tots els socis, rebeu la informació pel canal que sigui, us demano que mireu tota la nostra programació del tercer quadrimestre i us apunteu a tot allò que us sigui possible. Com de costum fem extensiva l'assistència a familiars i/o amics que els pugui interessar.

Ben cordialment,

Josep Pesa

AGENDA DE LES ACTIVITATS del 3er quadrimestre de 2025

- Setembre:** 25 - Molls del Port Vell de Barcelona
- Octubre:** 08 - Els Esmorzars de Jubiadec (al Tres Encinas)
15 - Descobrint la Barcelona Maçònica
23 - Xerrada: Intel·ligència Artificial, a càrrec del Sr. Joan Gaya
- Novembre:** 06 - Excursió a... (determinar)
13 - Descobrint L'Hospitalet de Llobregat
20 - Xerrades: Lectura de Poesia catalana, per Montse Casanovas
- Desembre:** 11 - Museu Egipci de Barcelona
17 - Festa de Nadal de Jubiadec

Nota: Els grups de **Pitch & Putt**, **Caminades** i **Passejos Sub99**, tenen els seus propis xats per concretar les seves trobades. Els qui estigueu interessats en formar part en alguns dels grups indiqueu-ho als seus contactes.

NOTA: Les activitats programades en aquesta agenda poden ser modificades i, fins i tot, anul·lades.

DITES CATALANES

- Setembre Al setembre, qui tinga blat que sembré
Si el setembre el féu veremador, raja el vi, que no hi ha millor
Per sant Gil, l'hivern ja està aquí.
- Octubre Per Sant Narcís, cada mosca en val sis.
Tramuntana per Sant Miquel, octubre sec i serè.
Trons d'octubre, any de diluvi.
- Novembre Novembre tronat, mal pel pastor i pitjor pel ramat
Els arbres de pinyol pel novembre s'enterren i pel maig surten al sol
Per sant Andreu (30 de novembre), tres setmanes, un mes breu
- Desembre Pel desembre, calor porta mal pitjor
Calor pel desembre, calor pel gener, fred fort pel febrer
De Sant Tomàs a Sant Pancraç dura l'hivernàs.

XERRADES

Intel·ligència Artificial

El pròxim dia 23 d'octubre, el senyor Joan Gaya, químic, bioquímic i informàtic. ex-coordinador d'informàtica dels Laboratoris de l'Hospital Clínic de Barcelona, ens oferirà una xerrada, seguida de debat, en la que es tractaran els següents temes:

- Els ordinadors i la IA
 - Què és i com funciona la IA
 - Analitzem la IA
 - Reptes i expectatives
 - Breu incursió a l'ètica
 - La sostenibilitat de la IA
-

Lectura de Poesia catalana

La nostra companya Montserrat Casanovas ens proposa, per el dia 20 del pròxim mes de novembre, una lectura de poemes, triats per ella mateixa, de poetes i poetesses, coneguts i no tant, pertanyents a la nostra cultura i parla dels Països Catalans.

Creiem que donat els temps convulsos que estem vivint, una estona de poesia pot esser un bàlsam.

LOTERIA DE NADAL DE 2025

Com en anys anteriors, els socis de JUBIADEC, juguem la quantitat de TRES EUROS (3 €), en la loteria del número que es reproduïx, obsequi de l'Associació, sempre que s'estigui al corrent de pagament de la quota d'associat a la data del sorteig.

FESTA DE NADAL 2025

Per celebrar les pròximes Festes Nadalenques, us convoquem a la ja tradicional trobada de germanor, que farem al local de l'Agrupació, el dia 17 de desembre, a les 10 hores. Us hi esperem !

MEMORIA D'ACTIVITATS DEL 2on TRIMESTRE DE 2025

Colònia Ferroviària de Sant Vicenç de Calders

Visita efectuada el 3 d'abril, amb tretze assistents, guiats pel nostre company Josep Bové.

Primerament, ens va fer un petit resum de la història de la comarca, del naixement del nus ferroviari i dels motius de la creació de l'única colònia ferroviària a Catalunya.

Vàrem recórrer els edificis, tal com estaven catalogats en diferents pavellons, segons els oficis que realitzaven els treballadors.

Pavelló A: Treballadors de vies i obres.

Pavelló B: Guardaagulles i maniobres.

Pavelló C: Els encarregats de dirigir els trens i de la composició dels vagons segons els diferents destins.

Pavelló D: Guardes de seguretat, en la pròpia estació i en molts casos a dalt els trens.

Pavelló F: Dormitoris d'agents i sotscaps d'estació.

Pavelló G: Personal de manteniment elèctric i material mòbil.

El pavelló E: No es va construir mai.

Cada edifici està construït per dos cossos units per una àmplia i còmoda escala amb volta catalana, amb dotze habitatges cada cos, i un total de 72 habitatges.

La construcció dels pavellons són **d'arquitectura higienista** industrial, condicionats amb unes prestacions saludables i envejables, on els habitatges d'avui dia són difícils d'igualar. Estem parlant de l'any 1910...

Per la quantitat de fum que envoltava l'entorn, aquests

habitatges estan **oxigenats** amb sostres de quatre metres d'alçada per donar llum i amplitud, i **grans finestral**s per airejar-los. Totes les estances són

exteriors i amb un gran pati interior i **assolellats**, en algun moment del dia els hi entra el sol. Estan situats a **dos vents** i **envoltats d'arbres** (eucaliptus que repelen els mosquits). La colònia i l'estació estan envoltades de maresmes. Tenen cuina econòmica, **aigua corrent** i **lavabo**, cosa gens comuna en cap edifici fet per a la classe treballadora de l'època. Posteriorment s'instal·là l'electricitat.

Cal donar gràcies a la participació guiada i documentació aportada pel nostre company i secretari de l'Associació per la Preservació de la Colònia Ferroviària Sant Vicenç de Calders, ex.resident i fill de ferroviari que va habitar a la colònia: **Josep Bové**. Un cop finalitzada la visita ens vam dirigir a dinar a un excel·lent restaurant, situat a la vora de la platja i del **Museu Pau Casals**, que varen visitar un cop finalitzat l'àpat.

Ferran Ballester

Del Museu Marítim a Santa Maria del Mar

Avui 12 d'Abril, dissabte, hem fet la visita anomenada "Del Museu Marítim a Santa Maria del Mar". En altres dissabtes que havíem fet alguna visita, sempre vam tenir molta assistència, però, la d'avui ha estat minoritària (9 assistents); potser no hem encertat en el dia de convocatòria (és el primer dia de la Setmana Santa).

Ens ha acompanyat una guia, la Gemma Rovira, que no coneixíem i ha estat un model de visita diferent. La visita al Museu, s'ha iniciat amb l'explicació d'una maqueta, on es pot veure l'estructura antiga del front marítim de Barcelona, un sorral, sense cap mena de port natural i amb una muralla de grans dimensions, que tancava l'accés al mar i des del mar al barri

marítim.

Ens ha explicat l'evolució, recuperació i reforma de l'imponent edifici gòtic fins als nostres dies, que va ser una gran drassana i foneria de canons. L'objectiu no era anar a veure vaixells, sinó a rebre una bona lliçó d'història de la transformació de tot el barri, des de les drassanes fins a la construcció de la Barceloneta, amb un bon coneixement del tipus de persones, obrers, professionals, que hi van contribuir.

Amb tot, hem dedicat una estona a veure i viure la nau important del Museu: la galera reial de Joan d'Àustria, vaixell insígnia a la batalla de Lepant. La reconstrucció de la rèplica es va començar l'any 1965 i va ser acabada per al **IV Centenari de Lepant**, commemorat el 7 d'octubre de 1971.

Tot seguit, hem iniciat el recorregut fins la Rambla, amb l'explicació d'històries i vicissituds del Monument a Colom i de l'edifici de la Foneria de Canons, ara en rehabilitació, per convertir-lo, l'any 2027, en un centre de cultura digital.

Hem caminat pel Passeig de Colom i ens ha explicat com es va construir i obrir fins la Rambla, després d'enderrocar la muralla. Hem arribat a la Plaça Medinaceli, on hi ha una columna de forja predecessora del Monument a Colom. Ens ha explicat com els Franciscans van marxar del convent i, amb la desamortització, el Duc del mateix nom se'n va beneficiar i va haver d'alliberar l'espai per la plaça.

Hem continuat pel carrer de la Mercè i, a la cantonada amb el carrer La Plata, hi ha una petita placa que recorda l'existència del primer taller/estudi de pintura de Picasso, quan de jove va viure a Barcelona.

De seguida hem arribat a la plaça de la Mercè davant l'església de l'actual patrona de Barcelona, seu de l'Ordre de la Mercè, on es van enderrocar tot una sèrie d'habitatges per eixamplar la plaça.

Al tornar a la façana marítima hem fet parada davant la casa on consta que hi va viure uns dies Cervantes, quan va salpar de Barcelona cap a Itàlia.

A l'altra banda de Passeig de Colom, el carrer Pas Sota Muralla ens ha recordat per on discorria la protecció del barri. Tot seguit, hem contemplat un sumptuós edifici que arriba fins el Pla del Palau, conegut com els Porxos d'en Xifré (construït entre 1836-1840), on hi ha l'antic restaurant Set Portes, i a la façana del qual hem pogut veure un total de 16 plafons de terracota.

D'aquí hem caminat cap al Pla de Palau, on no hi ha cap palau, però va haver-hi un per l'exposició del 1888, que es va cremar i no hi va quedar res. Hi ha fotos de l'època de l'immens incendi.

I bé, ens ha quedat arribar fins a la porta de Sta. Maria del Mar on, després de més de dues hores, acabem la visita, tot desitjant-nos una bona Setmana Santa.

Josep Pesa

Jardins Costa i Llobera

El jardí de Mossèn Costa i Llobera, va ser inaugurat l'any 1970 aprofitant una antiga pedrera amb un fort pendent, però a l'estar situat cara al sol de migdia i davant del mar, és un dels llocs més càlids de Barcelona, per la qual cosa amb les seves 3,16 hectàrees és un magnífic jardí de cactus i plantes crasses, que ens permet veure les espècies més singulars de les zones subdesèrtiques, desèrtiques i tropicals del món.

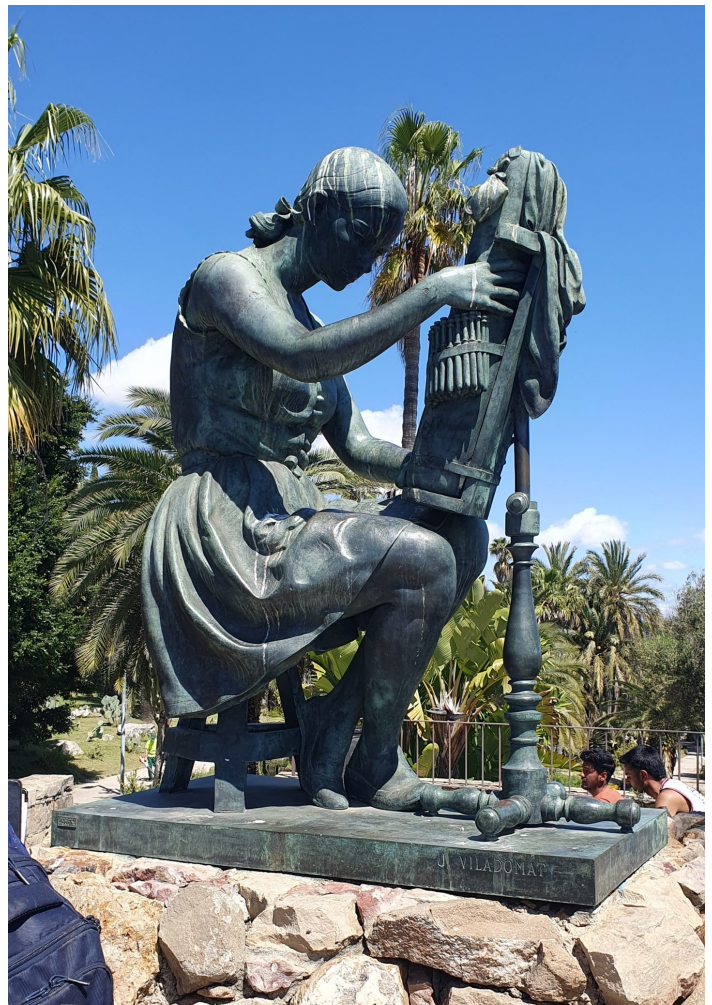
A més, també trobarem arbres mediterranis i ornamentals, així com 12 tipus diferents de palmeres, entre elles la nostra petita palmera catalana, el Margalló.

Els cactus i les plantes crasses no suporten les gelades continuades i, degut a dues fortes gelades que va patir Barcelona, ha calgut repoblar part de la vegetació dues vegades, però des de l'any 2020 el parc ja està obert de forma continuada i completa.

A la visita érem un grup de 12 companys i la guia ens

va fer una molt bona explicació, donant-nos diversos detalls curiosos (palmeres mascles i palmeres femelles), troncs d'arbres que semblen troncs però no ho són, etc. Una cosa molt curiosa és que les punxes dels cactus realment són les seves fulles, cosa que les diferencia de les crasses que no tenen punxes, però les dues són capaces d'emmagatzemar aigua en les seves fulles, arrels o tronc, fet que els permet viure amb molt poca pluja, doncs són capaces de retenir l'aigua quan plou i aguantar la sequera.

El Costa i Llobera és un dels millors jardins de cactus i suculentas de la mediterrània, propietat de l'Ajuntament de Barcelona i gratis per a tothom, al que hem de demanar que posi més atenció en la cura del jardí.

Ressaltar que el jardí està en un lloc que sembla aïllat, de difícil accés i poc segur, però que durant els matins amb els jardineros que hi treballen i les càmeres de vigilància, s'hi pot estar força bé. No deixeu de visitar-lo.

Francesc Rincón

La Ruta dels Senyors del cotó i tèxtil

El 29 de maig i el 19 de juny (2a.visita) a les 10:30h., ens trobem per iniciar la ruta anomenada com el títol, acompanyats per la guia Elvira Font, que ens explicarà la història dels indrets que visitarem, història que es va iniciar al segle XIX i bona part del segle XX.

La visita comença a l'interior de l' illa al n.56 del carrer Roger de Llúria, on es troba la **Torre de les Aigües** i actualment és un parc públic. Abans de començar la ruta, la senyora Font ens fa una breu introducció per conèixer la història de l'Eixample, d'Ildefons Cerdà, que no és només entendre la famosa quadrícula hipodàmica. Aquesta estructura va transformar la fesomia de Barcelona, però el seu significat va molt més enllà del traçat urbà.

La "Ruta dels Senyors" ens revela que, a més de gaudir d'una arquitectura elegant i refinada, ens permet descobrir qui eren aquests "senyors": antics terratinents de l'interior de Catalunya, que van fer el salt a la ciutat, a partir de la Revolució Industrial, per dedicar-se a la indústria tèxtil: cotó, seda, vellut i vellutet.

Aquest impuls econòmic va fer néixer una nova burgesia que, tot i enriquir-se notablement, mantenia una actitud discreta i diferent de la dels "Indians" -els que havien fet fortuna a les colònies i tornaven amb aires ostentosos-. Els Senyors de l'Eixample, en canvi, preferien passar desapercebuts, però darrere d'aquesta discreció hi havia grans esperits emprenedors. Conèixer les seves cases i els espais que van ocupar ens permet entendre com es va construir l'Eixample i també una nova manera de viure i de relacionar-se.

Tot seguit ens presenta els edificis que es troben davant mateix – Roger de Llúria/Consell de Cent- que van ser els primers que es van construir al l'Eixample. Continuem visitant tot un seguit d'edificis de diferents estils (modernistes, neoclàssics, noucentistes) on els Senyors van instal·lar els seus negocis i/o habitatges.

A continuació visitem la **Casa Josep Planàs**, -xamfrà Gran Via/Roger de Llúria, la qual va ser l'última residència, a Barcelona, del president de la Generalitat Lluís Companys abans de marxar cap a l'exili l'any 1939. Continuem i veiem la font de Diana, davant del Hotel Palace (abans Ritz) i, al seu costat, l'edifici que

va acollir la "**Fundació Tèxtil Cotonera**", de l'arquitecte Elies Rogent, per a l'empresari del cotó Miquel Boada, edifici que l'any 1975 va comprar el Sindicat de la Indústria Cotonera, on es va instal·lar fins l'any 2014, quan el va llogar a la cadena Marriott i actualment hi ha l'hotel "Cotton House".

Seguim la visita fins l'edifici de "**Seguros Ocaso**", de Raimon Duran Reynals, que abans havia estat la seu de la "Companyia Fabra i Coats" i, tot seguit, seguim fins la **Casa Calvet**, un dels primers edificis de Gaudí i l'únic d'ell fet entre mitjaneres. A continuació visitem l'edifici que va albergar l'hotel **ARYCASA**, de l'arquitecte Francisco Victor Ortenbach, per els empresaris Arimon i Casademunt, d'estil neoclàssic i que, en el seu moment, era conegut com l'hotel dels toreros, que s'hi allotjaven per la seva proximitat a la plaça de toros Monumental.

Després visitem la "**Casa Felip**", de Manuel Felip. empresari lligat al tèxtil, la llana, el cotó, l'estampació i el tint, dissenyada per l'arquitecte Telm Fernández i Janot; a l'actualitat alberga, als baixos, la Fundació Vila Casas. A continuació passem per davant de la "**Casa Antoni Roger**", que actualment alberga "L'Escola d'Administració Pública de Catalunya", construïda per l'arquitecte Enric Sagnier dintre d'un estil anomenat "Eclecticisme". Aquest edifici va albergar l'acadèmia de música del pianista Enric Granados.

Visitem a continuació la "**Casa Burés**", encàrrec de l'industrial Francesc Burés Borràs i obra de Francesc Berenguer, encara que el projecte va ser signat per Miquel Pascual i Tintorer, ja que Berenguer, que era col·laborador d'Antoni Gaudí, mai no va obtenir el títol d'arquitecte. Visitem també les cases d'en **Tomàs Roger**, adossades a la del seu germà **Antoni Roger** i dissenyades per Enric Sagnier.

La següent visita és al magatzem de teles de la empresa Julián López, que també alberga una escola de costura, amb entrades per els carrers Bailèn i d'Ali Bei, en els edificis de la mançana Burés.

Concloem la vista d'avui al carrer d'Ali Bei davant del monument dedicat a Rafael Casanova.

Sebastià López

El barri d'Òstia, de la Barceloneta

El dijous 18 de juny, vam fer la visita del títol; hi vam ser 21 els assistents i la nostra guia l'Alba Vendrell, ens va fer veure, i viure, una altra Barceloneta.

Es tracta del primer barri "fora muralles" de la ciutat de Barcelona. Oficialment, rebia el nom de Barri de la Platja però, de manera popular, es coneixia com a Barceloneta (petita Barcelona, manera d'evidenciar que, tot i ser fora muralles, els seus habitants eren de Barcelona) o Barri d'Òstia (òstium = porta, similitud amb el port de Roma, també anomenat Òstia).

Contràriament al que tradicionalment s'ha dit, el barri de la Barceloneta no es va poblar amb persones desplaçades del barri del Born, degut a la construcció de la Ciutadella, sinó que va ser fruit d'un projecte posterior, de 1750, de Pedro Martín Cermeño, per tal de solucionar el problema de barraques que hi havia a la zona.

Aquest projecte urbanístic convertiria el barri en un dels millor ventilats i assolellats d'Europa. Consistia en tot un conjunt d'illes rectangulars, ben orientades i amb només dues places, destinades a funcions com la fabricació de botes o mercat.

Totes les cases tenien els mateixos colors i estructura amb les seves dues plantes, simetria, petit frontó a la teulada i volutes sobre portes i finestres.

La jurisdicció del barri era militar i no passarà a ser propietat de Barcelona fins a mitjans del s. XIX.

Us faré una llista dels llocs visitats, i que ens donen una visió molt diferent del que la majoria coneixem de la Barceloneta.

Explanada de Don Carlos (actual Metro Barceloneta): gran explanada en la qual s'hi van ubicar fàbriques i el Torín.

Petit Eixample: zona amb xamfrans i classes prototípiques de l'Eixample. Ampliació del traçat històric del barri.

c/Baluard: inclou moltes cases de quart (cases originàries de la Barceloneta dividides en quarts per fer quatre habitatges on inicialment n'hi havia només un).

Cooperativa El Siglo XX

Habitatges dels Pescadors o "Almirante Cervera"

Mercat de la Barceloneta: obra d'Antoni Rovira i Trias

Negre de la Riba: mascaró de vaixell procedent d'una taverna

Església de Sant Miquel: església depenent de Santa Maria del Mar i parròquia del barri de la Barceloneta. Té la particularitat de tenir dues cúpules, fruit de l'ampliació que farà Elies Rogent

Casa de la Barceloneta 1761.

Cooperativa La Fraternitat (actual Biblioteca).

Josep Pesa

ELS ESMORZARS DE JUBIADEC

Esmorzar al Restaurant Tres Encinas

El passat dia 14 de maig vàrem celebrar la vint-i-dosena trobada-esmorzar al restaurant Tres Encinas, de Barcelona. Aquest cop l'assistència va ser un pel inferior a l'habitual; tot i així érem 14. La veritable raó d'aquestes trobades no és l'esmorzar, tot i ser important, sinó el poder compartir una estona de socialització amb companys que en molts casos feia temps que no ens trobàvem.

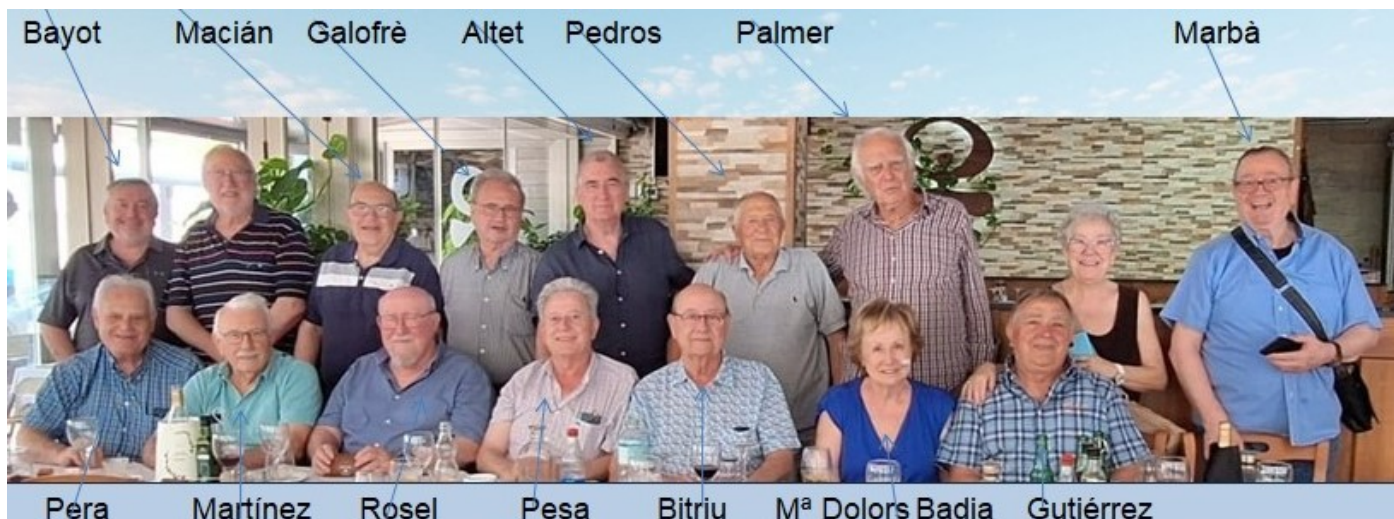
Vull fer esment que aquest cop vaig compartir taula amb el company Lluís Riart, de Vielha, que aprofitant que estava aquests dies a Barcelona va voler venir i va poder comprovar el bon rotllo que tenim en aquestes trobades.

Ens retrobarem al tercer quadrimestre, després del següent esmorzar al Restaurant Emperador (un tradicional organitzat pel nostre company i amic en Miguel Pedrós), ja que a l'estiu fem vacances, doncs les tenim ben merescudes.

Eduard Altet Freixas

Esmorzar al Restaurant Emperador, de Segur de Calafell

Dimecres 11 de juny de 2025, un cop superades las incidències de la Renfe, embussos a l'autopista i marrades per no fer cas del Tom-Tom, i amb un lleuger retard sobre l'horari previst, en reunirem al Restaurant Emperador de Segur de Calafell els 14 companys/ya inscrits per compartir un bon esmorzar.

La trobada, com ja és habitual, va estar organitzada amb molta cura pel company Miguel Pedrós. Taula parada i bona proposta gastronòmica a triar: croquetes, amanida variada, sardines a la brasa, botifarra, cansalada, ous ferrats, patates, mongetes...acompanyant el vi, cervesa (sense alcohol) per acabar amb cafès, tallats i les gotes pel cor. Tot amb prescripció mèdica.

Vàrem compartir l'estona amb companys que feia temps no veiem i també amb diversos companys que ens vingueren a saludar tot i que per diversos motius no pogueren compartir la trobada.

Agrair al company Pedrós la preparació i organització de la trobada i la seva disposició a continuar fent-ho. Desitjar que per la propera comptem amb alguna companya més atès que en aquesta ocasió únicament vàrem gaudir de la companyia de la Maria Dolors Badia.

Un esment pel company que, després de molts intents frustrats, va poder satisfer el seu desig de conèixer el Restaurant Emperador. *Guillem Palmer*

XERRADES

Voluntats anticipades o Testament vital

El passat dia 8 de maig, ens vàrem reunir al local de JUBIADEC una colla d'antics companys/es, omplint de gom a gom la sala, amb el goig de retrobar-nos, i saber-ne una mica més d'un tema sensible: El dret a morir dignament.

La xerrada va ser conduïda per dues expertes, voluntàries de l'Associació DMD (Dret a Morir Dignament), entitat que, durant quatre dècades, reivindicà la legalització de l'eutanàsia, labor que culminà favorablement l'any 2021, amb l'aprovació per part de l'Estat espanyol de la llei que la regula. A l'any 2024 la Generalitat de Catalunya va guardonar l'Associació DMD amb la Creu de Sant Jordi.

Les representants de DMD ens varen assessorar àmpliament pel que fa als continguts d'aquesta llei i com tramitar el DVA (*Document de Voluntats Anticipades*)- o també dit *Testament Vital*- per deixar constància de la nostra voluntat -quan escaigui el moment- de morir dignament i en pau.

Així com, professionalment, hem sabut gestionar bens patrimonials; enguany potser és l'hora de tenir cura de quelcom més essencial i vulnerable, nosaltres i les diverses patologies que haurem d'afrontar més tard o més d'hora. La mort forma part de la vida, per tant ha valgut la pena informar-nos sobre el DVA, perquè gestionar-ho a temps ens pot beneficiar a nosaltres, així com alliberar de responsabilitats als nostres familiars.

Dades de contacte d'aquesta Associació, pels companys/es que no vàreu poder assistir:

DMD-Catalunya - Telèfon 93 412 32 03 / 629 021 343 - WWW.dmd.cat

Cinta-Alexandra Martí

PASSEJOS SUB99

Aquestes han estat les "passejades" dels Sub99 d'aquest trimestre:

Caminares

09/04 - Lliçà d'Amunt-Torrents de Can Figueretes i La Vall	05
07/05 - Lliçà d'Amunt-Can Farell	10
14/05 - Segur de Calafell-Can Nicolau	02
21/05 - Sant Sadurní d'Anoia-Llac de Can Codorniu	02
28/05 - Cubelles-Segur de Calafell	03

CAMINADES

Durant aquest 2on. trimestre de 2025, a proposta de diferents companys, s'han fet les següents sortides:

Caminaires

01/04 - Castellterçol	19
08/04 - Monistrol de Calders	13
22/04 - Volta al Pedrforca	4
29/04 - L'Estartit	9
04/05 - 11/05 Camí d'hivern (Monforte de Lemos a Santiago)	8
13/05 - Les Burigues	5
27/05 - L'Escala a St.Pere Pescador	8
03/06 - Caldes de Montbui	9
17/06 - Cal Rosal	14

PITCH & PUTT

En el decurs d'aquest 2on. trimestre d'enguany s'han disputat i/o està previst jugar els partits següents:

XIV Campionat JUBIADEC

Data.	Camp.	Jugadors
11/03	- Mas Gurumbau.	22
18/03	- Franciac.	16
08/04	- St. Cebrià.	17
29/04	- Montseny.	15
14/04	- Vallromanes.	15
27/05	- Teià.	19
10/05	- St. Cebrià.	16
17/05	- Vallromanes.	28

En aquest últim hem fet el lliurament de trofeus i premis als guanyadors.

CAMPEONAT MACH PLAY, 3 Divisio, lliga regular:

- No hem jugat cap partit d'aquesta competició durant aquest trimestre.

CAMPEONAT SEMAR CLASIC, 4 Divisio lliga regular:

Data	Camp	Jugadors
02/04	- Mas Gurumbau	8
10/04	- Hcp 1	8
28/04	- Mas Gurumbau	8

EL PERIGOD NOIR I LA VALL DE LA DORDONYA

Per Guillem Palmer

Divendres 16 de maig.- Abans de l'hora prevista tots els viatgers ja ens trobàvem al lloc de sortida esperant l'autocar amb el seu conductor en Josep Maria i la Sandra com acompanyant del grup.

Tot el dia ens el va ocupar el desplaçament fins a Souillac amb les corresponents aturades preceptives, tant per respectar el descans del conductor com per les hidràuliques.

Dinar en un self service, variat, abundant i de qualitat. Seguint cap a la ciutat de Cahors catalogada com a Patrimoni de la Unesco i que forma part del "Camino de Santiago". Poguèrem contemplar el famós Pont Valentré amb els seus 172 metres de llargada i tres torres. Alguns dels viatgers pogueren tastar i comprar vi "Malbec" que tot i ser originari de França és a l'Argentina on millor s'ha adaptat.

A primera hora del vespre arribada a Souillac, assignació d'habitacions i sopar.

Dissabte 17 de maig.- Avui anem a Brive la Gaillarde on ens espera Marian, guia a la visita a la ciutat. Podem admirar la Col·legiata de Sant Marti, "el espanyol", un dels tres sants de la localitat. La tradició diu que fou apedregat en el seu intent de evangelitzar als infidels. Visitem la Destil·leria Denoix fundada el

1839 (actualment cinquena generació). La seva especialitat és el licor de nous i derivats; la visita acaba amb una degustació i possibilitat d'adquirir productes. Per fer temps fins l'hora del dinar, fem una visita al mercat "Halle Gallairde".

A la tarda ens dirigim a Collonges la Rouge qualificat com un dels pobles més bonics de França. És una localitat medieval dins de la Vall de la Dordonya. Deu el seu qualificatiu al color roig de les seves cases que donen al poble un ambient especial. De retorn passem per la vila de Turenne. Arribada al hotel, sopar i descans.

Diumenge 18 de maig.- Visitem el Castell de Beynac edificat el segle XII pels senyors del mateix nom per, a més de finalitats bèl·liques, cobrar el dret de pas dels transportistes que utilitzaven els camins i el riu. Les parets ens parlen dels temps de Elionor d'Aquitània, de Ricard Cor de Lleó, de Simó de Montfort i la guerra dels Cent Anys.

Visitem Les Jardins de Marqueyssac, a Vèzac. Es tracta d'una propietat privada que prové del segle XVII. Obert al públic el març de 1997 se'l considera el jardí més visitat de la Nova Aquitània. La planta més present es el boix. Altres característiques a considerar: un esquelet únic de dinosaure amb una antiguitat de 150 milions d'anys en perfecte estat de conservació, sis jardineros pel manteniment dels 150.000 boxos del jardí dedicant-hi més de 3.500 hores a l'any.

Havent dinat embarquem en una gavarra per fer un recorregut pel riu Dordogne. Són embarcacions amb el fons pla que antigament s'utilitzaven per transportar tot tipus de mercaderies pel riu. Ara tenen un us purament turístic.

De retorn fem parada a Domme on ens espera un tren turístic que ens porta a fer un recorregut pel poble. Una breu parada ens permet contemplar les espectaculars vistes sobre la vall de la Dordogne.

Acabat el recorregut tornada a l'hotel, sopar i allotjament.

Dilluns 19 de maig.- Avui, al matí, anem a las Coves de Padirac. Descobertes el 9 de juliol de 1889, per Édouard-Alfred Martel, tenen un forat de 33 m de diàmetre i una fondària de 71m.; s'hi pot accedir per una escala de 461 graons o bé amb ascensor. Els espeleòlegs tenen cartografiats fins a 40 km de longitud i els visitants hi tenen accés a uns 2,20 km; d'aquets aproximadament 1 km es realitza amb barques. Durant la navegació passem per: La Grande Arcade, Galerie de la Source, la Sala Gran, Rivière Plane...

A la tarda ens retrobem amb la Marian que ens guiarà per Rocamadour. El poble deu el seu nom a Sant Amador, segons la tradició el cos fou trobat el 1162. El santuari consta de la Basílica de Sant Salvador i set capelles més: Nostra Senyora (Verge Bruna), Sant Miquel, Sant Joan Baptista, Sant Blai, Sant Lluís, Sant Amador i Santa Anna. A l'Edat Mitjana era punt de pas dels peregrins que es dirigien a Santiago de Compostela. A dia d'avui encara hi ha peregrins que accedeixen de genolls al santuari, pels 216 graons de l'escala que va del poble fins a la basílica.

La tradició diu que Roldan intentà destruir la seva espasa màgica Durandal, perquè no caigués en mans de l'enemic, rebotint-la contra la roca però, miraculosament, en lloc de trencar-se hi quedà incrustada, encara la podem veure. Retorn a l'hotel, sopar i allotjament.

Dimarts 20 de maig.- Avui al matí tenim la visita a la cova de Lascaux II. És la rèplica, inaugurada el 1983, d'un 90% de la original. L'autèntica fou descoberta el 1940 i oberta al públic, però el 1963 es va tancar degut al deteriorament que presentava per la presència humana. A les diverses sales: dels Bous, el Diverticle i el Passatge podem contemplar la reproducció d'unes 600 figures, la majoria animals (cavalls, urs, cérvols, cabres, bisons, un os, una figura fantàstica com l'unicorn...) i també alguns símbols abstractes encara no desxifrats. Les figures són acolorides amb tons vermells, grocs i negres aconseguits amb tints naturals.

Abans de dinar parada Montignac-Lascaux amb opció d'adquirir productes típics de la regió com el foie, el confit, figues amb foie, rillettes, gesiers (pedrers),

terrines...tot productes artesanals i fora dels circuits comercials turístics.

Després de dinar a Saint Genis, a base de productes d'ànec, visita al bonic poble de Sarlat la Canéda La guia ens descobrí els llocs més típics de la ciutat: cases nobles amb varies torres en el mateix edifici de tipus quadrat, rectangular i rodones, la Plaça de les Oques, amb una escultura al·legòrica a les aus, l'antiga església de Santa Maria, amb la seva

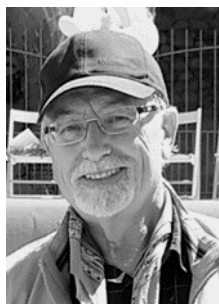
impressionant porta, espai convertit ara en un mercat.

De retorn a l'hotel una estona de descans i sopar amb música en directe i possibilitat de demostrar les habilitats com a balladors. Vista la cosa, la Junta considerarà la possibilitat d'organitzar un curs de ball. Acabada la festa a preparar l'equipatge atès que demà tornem a Barcelona.

Dimecres 21 de maig.- De bon matí sortim direcció Saint-Circ Lapopie, considerat també un dels pobles més bonics de França, que visitem pel nostre compte. Construït sobre un penya-segat a més de 100 m. per sobre del riu Lot; el camí empedrat ens porta fins al mirador més alt del poble on gaudim d'impressionants vistes de la comarca. Durant l'ascensió contemplem espectaculars edificis de pedra amb les seves teulades de tons marronosos.

Parada per dinar a Toulouse i camí de retorn a Barcelona. Després de dues parades a l'autopista per complir amb els descansos del conductor arribada a Barcelona, sans i estalvis a quarts de nou del vespre.

Per les estadístiques: companys/es repetidors 23, assistent/tes per primer cop 15, amics de companys 4. Total 42 viatgers.

O CAMIÑO DO INVERNO (i II)

Per Josep Maria Agustí

Com un sospir ha passat un any.

Era al 4 de maig de 2024 quan, després d'un bon esmorzar, enfilàvem la sortida de Ponferrada per començar el trajecte del Camí d'hivern de Santiago amb la voluntat d'arribar a Monforte de Lemos.

Avui, 4 de maig de 2025, ens reunim novament al punt de trobada. Estació de Sants, passadís davant la farmàcia. Un voluntari, vingut expressament per l'ocasió, ens fa els honors d'immortalitzar el moment.

Resulta gratificant comprovar que tothom està animat i amb la mirada posada a completar l'itinerari que ens ha de permetre arribar a Santiago de Compostela.

Trajecte en tren via Madrid.

Monforte de Lemos, 17:35 entrada a l'Hotel Condes de Lemos.

Maig 5

Monforte de Lemos – Chantada

7:30, tenim una baixa. Un company ha cregut que serà millor tornar a Barcelona.

Entrepà XXX a la motxilla, no trobarem servei de restauració on poder dinar.

8:05, Comencem el trajecte trepitjant asfalt durant uns quants kilòmetres. A Vide, A Lagoa, Os Campos, Pacios, Moreda. Primera església. Tot i romandre tanca-da podem fer-ne una fotografia del seu interior. Petits poblets que anem veient sense més certesa de no trobar-hi gairebé ningú.

Recuperem asfalt amb la impressionant construcció del Pazo o Reguengo. Regueiro, Piñeiro, A Barxa, Fontela, Cirdeiro, Auteiro, Sobtat desnivell negatiu fins arribar a Diomondi on contemplem el romànic de la seva església. Baixada contundent fins arribar a Belesar. Creuem el Miño. Els XXX ens reconforten.

Enfilem camí amunt contemplant la Ribeira Sacra en el seu esplendor a banda i banda del Miño. La pujada, dura i llarga, 3km, ens permet arribar a San Pedro de Lincora que ja pertany al municipi de Chantada on arribem per carretera asfaltada. Un grupet de nois i noies de Sevilla, amb qui ens hem anat trobant, ens saluden entusiasmat. 32 km a les cames. Sopar improvisat.

Maig 6

Chantada – Rodeiro

Hotel Mongay, desdejuni de detalls.

Enfilem camins rurals, vegetació de roures, deixem enrere Chantada, A Lucenza, Vilaseco i Penaseillas. Una petita esplanada i un bar on fer el protocol del cafè calentó. Modesta església dedicada a San Antonio que podem visitar gràcies a l'amabilitat de la mestressa del bar que ens en deixa la clau. A la petita esplanada davant l'església un "peto de animas", guardiola d'almoines. Recaptació voluntària per mantenir l'església.

El camí fa pujada i anem a peu. Uns 5 km, passat Chao de Seixas, trobem una bifurcació per pujar a A Nosa Señora do Faro. Uns quants opten per no pujar-hi. 1.100 metres d'altitud, vista única. Els coneixedors de la zona identifiquen paisatges de les quatre províncies gallegues. Vist l'exterior de l'ermita prenem el "camiño da Virxe", camí de baixada amb les diferents estacions del Viacrucis on els pelegrins devots poden resar-lo de pujada.

Entrats a la vall de A Ermida. Vegetació de roures, castanyers i desmais. Vilanova, San Xoán de Camba, A Ermida, A Feira (Rio). Dinar per no quedar-se amb gana, bar A Recanto. Hi ha qui ha demanat dos ous fregats amb patates fregides. Plat a vessar, quatre ous. (a donde quiere ir con solo dos huevos?).

Rodeiro, fi d'etapa, 26 km. El Barça perd la semifinal de la Copa d'Europa davant l'Inter de Milà.

Maig 7

Rodeiro -Lalín

Un petit recorregut per carretera d'asfalt, ens permet endinsar-nos a assaborir la natura directament. Paisatge ondulat de grans camps de farratges per alimentar les vaques que rauen a les quadres. A l'hora que hi passem, escoltem el brogit dels motors depressors que succionen i emmagatzemen la llet dels soferts animals.

En repetides ocasions creuem el riu Amego, calmat, cabalós i lluent en alguns moments o sorollós sota el pont medieval Ponte de Pedroso.

San Pedro de Almeriz ens sorprèn amb el cementiri de nínxols fent de façana del carrer principal i les tombes omplint tot l'espai que dona entrada a l'església fins davant la mateixa porta.

S'acosten les dues de la tarda quan entrem a Lalín. 24 km caminats han passat factura.

Santa Maria de los Dolores de Lalín, la primera església que trobem oberta on segellar les credencials. Lalín es considerat el km 0 de Galícia per trobar-se al centre del país.

Maig 8

Lalín – Silleda

La sortida de Lalín pel seu polígon industrial no es engrescadora. Incursions a la N-525 tampoc.

Aribem de nou a la natura. Pinzellades d'història, Ponte Taboada sobre el riu Deza. D'origen romànic fou reconstruït als segles XV-XVI.

Silleda a la cantonada. 17 km de recorregut amb pocs esforços. Hotel de categoria, Exe Via Argentum. 4 estrelles, poca broma.

Dinar, bon dinar a Bodega Esther. Menú de 14 eur, cafè i orujo inclòs. Habemus Papam

Maig 9

Silleda – Ponte Ulla

Autèntic i esplendorós esmorzar de bufet lliure per a "pelegrí d'hotel".

8:20, motxilla a l'esquena. El consello de Silleda ens marca la credencial.

Sortim de Silleda vorejant la N-525 per un camí terror. Petits, però freqüents, desnivells de pujada i baixada. Foxo, Chapa, riu Toxa, A Bandeira, riu Cervaño, Dornelas, San Miguel de Castro, riu Ulla, Ponte Ulla. Ens a sorprèn la fortíssima baixada per arribar-hi. Malgrat estar asfaltat, ni la galga posada ens ha privat d'algun ensurt relliscós. La pluja ens ha acompanyat en el darrer kilòmetre. 20 de caminats.

Maig 10

Ponte Ulla – Santiago de Compostela.

Puntuals a la directriu d'un dels companys, a les 8 ens posem en marxa.

Una pronunciada i contínua pujada ens posa a prova. Primer al voral de la N-525 per un carril asfaltat i protegit del vial dels vehicles, més endavant per pistes forestals amb trams asfaltats. Outeiro, Lestedo, A Susana.

Albirem les torres de la Catedral. Novament carretera asfaltada descendent. Ermita de Santa Lucia, darrer punt d'hidratació. Camino Real de Piñeiro. Pujada pronunciada fins arribar a Piñeiro. Creuem el pont per damunt l'autopista i la via del tren. Punt de trist record, on la fatalitat ens va mostrar la fragilitat de la vida el 13 de juliol de l'any 2013.

Rua do Sar, bonica baixada empedrada. Albirem novament les tres torres de la Catedral. Ho tenim guanyat. Riu Sar, Rua de Fonte de San Antonio. Casc antic de Santiago. Porta de Mazarelos, Praza da Universidade, Rua da Caldereria, Praza das Praterias, Praza do Obradoiro. 24 km.

13:30 Objectiu aconseguit. Foto de rigor.

Restaurante Sanchamente. Sopar de luxe. Demà tornem a casa.

Andreu, Lluís, Miquel, Miquel Àngel, Pere, Ramón, Sebastià, un any més, gràcies per ser-hi.

ASSEMBLEA ORDINÀRIA MARÇ 2025

El passat dia 26 de març va celebrar-se l'Assemblea anual ordinària de JUBIADEC a la que hi van assistir 173 persones, entre presents (91) i representats (82).

No sense debat, es van anar posant a votació els diferents punts de l'ordre del dia, que van ser aprovats per unanimitat, amb l'excepció d'una sola abstenció en la votació del compte de resultats. La Junta està molt satisfeta i demostra l'interès i la implicació dels associats en el desenvolupament de la nostra Associació.

En el torn de paraules, per part d'uns socis, es va raonar la proposta de com reduir costos, limitant l'edició, impressió i tramesa de la revista, el tríptic groc i el calendari, que la Junta va prendre en consideració. Es va generar una enquesta, amb les condicions i resultats ja coneguts, que es comenten en la Carta del President. En total 91 socis van escollir l'opció de no rebre correspondència física.

Acte seguit, es van lliurar, seguint els punts de l'ordre del dia, les plaques als companys que havien fet els 50 anys de la seva entrada a la Caixa de Catalunya, essent aquest, potser, l'acte més entranyable de l'Assemblea.

En acabar vam compartir un petit refrigeri que va donar peu a retrobaments amb vells companys, amics i saludats per estar al dia, "socialitzar-nos" i recordar velles batalletes, tot fent petar la xerrada...

Amadeu Bitriu

LLIURAMENT DE PLAQUES 50 ANYS

LES FONTS DE BARCELONA (3)

La Font de la Travessera de Gràcia

La font pública de la Travessera de Gràcia, 126, de Barcelona, a prop del carrer Gran de Gràcia, va ser construïda l'any 1844 i es va inaugurar el 1845.

El 1850, Gràcia va rebre el títol de "vila", d'acord amb la Constitució de 1845, en el que va ser el segon intent de independència promogut pel fins llavors barri de Barcelona

Així, la font va romandre a la Vila de Gràcies fins l'any 1897, quan va ser annexionada definitivament a la ciutat de Barcelona.

És per aquest motiu que la Font, sense moure's de lloc, ha canviat de municipi tres vegades...

Com s'ha dit, la font va ser construïda l'any 1844, a la Travessera de Gràcia per, tal com indica la placa:

"La escasez de agua en que se hallaba el barrio de Gracia impulsó al Ayuntamiento la construcción de esta fuente que empezó a fluir el día cinco de abril del año 1845".

És feta de pedra, amb una pica rectangular i tres brocs i una balconada superior de terra cuita coronada amb dos gerros de ceràmica. Està guarnida amb un plafó de rajoles, obra del ceramista Salvador Sunet, on es duplica el mateix motiu, un mascaró d'on raja l'aigua que cau en una pica en forma de copa. El fanal elèctric, per ser localitzada per la nit, situat a la seva part superior mostra la importància de la font..

Amadeu Bitriu